

[Schovelin.]

ning til den sobre og realistiske Betragtning, som han for sit Vedkommende agtede at gøre gældende, og som den historiske Skole, han hører til, gjorde gældende — saa er det naturligt, at man, staaende overfor den højtærede Udenrigsministers Person, opkaster det gamle Spørgsmaal: Hvad kan det nytte? eller, saaledes som vi har faaet at vide at det egentlig hed: Hvad skal det nytte? *Hvad skal det nytte?* Lad os et Øjeblik undersøge, hvad skal egentlig den Traktat nytte, for det maa jo være Meningen, at den skal gavne Danmark paa en eller anden Maade, det maa være Meningen, at Danmark kan faa noget ud af det, at dansk Erhvervsliv skal kunne trives eller dog i hvert Fald ikke lide Skade derved. Hvad opnaar vi da, det er Spørgsmaalet.

Lad os først tage den Gruppe, som vi selv er blevet placeret i eller selv har placeret os i, og som jo er den, der er stærkest bundet, eller som egentlig er den eneste, der virkelig er bundet. Ja, hvis Holland tiltræder Traktaten, og den altsaa bliver ratificeret af Holland, saa bliver vor Stilling heroverfor den samme, som hvis vi ikke tiltraadte den, akkurat den samme, altsaa ikke bedre. For Sverige og Norge gælder det, som jeg sagde før, at disse Landes Toldsatser — og jo ikke mindst Norges, hvad dansk Landbrug har faaet at føle — er saa høje, at i vor Interesse ligger det ikke, at de lover os, at de ikke vil forhøje deres Toldsatser, for det kan de fornuftigvis ikke tænke sig at gøre, men at de gaar ned med Toldsatserne. Kunde den højtærede Udenrigsminister oplyse os noget om, at Aanden, denne Toldfredsaand, denne Toldvaabenhvileaand og denne Entente, saaledes som jeg har hørt *det* kalde, som forberedes i de nordiske Lande og i Holland, skulde kunne føre til lavere Toldsatser for Norges Vedkommende, saa havde vi Interesse i det, men vi har ikke Spor af Interesse i, at Toldsatserne bliver, som de er i Øjeblikket, fordi de er for høje, simpelt hen, for os. Og hvad England angaar, er jo det selv samme Tilfældet — hvis vi ikke for vort Vedkommende ratificerer, bliver Forholdet overfor England akkurat det samme, altsaa ikke bedre. Ja, det bliver vel endog værre, saaledes ser det ud i hvert Tilfælde i dette Øjeblik. Hvis Labour-Regeringen skulde holde sig, saa ser det ud til, at vi faar indført Kontingent for vore Landbrugsprodukter, altsaa det værste, der kan hænde Danmark, og hvis den konservative Regering kommer til Roret, ved vi, at Trak-

taten bliver opsagt i samme Øjeblik. Det viser sig saaledes, at ved ikke at ratificere, altsaa ved ikke at paatage os nogen Art af Forpligtelse, opnaar vi akkurat det samme, nemlig at de Stater, der ifølge Artikel IV paatager sig ikke at forhøje deres Toldsatser, bliver bundet. De bliver bundet i det Øjeblik, de gaar ind i en saadan Konvention. Gennem Mestbegunstigelsesklausulen har vi Sikkerhed for de samme Toldsatser; altsaa vor Situation bliver den selv samme. *Opnaa* noget kan vi altsaa ikke, der er intet at opnaa.

Tager vi alle de andre Lande, derimellem de for os saa vigtige Samhandelslande som naturligvis i første Række Tyskland, men jeg kan ogsaa nævne Czekoslovakiet, Polen o. s. v. — ja, hvis vi var naaet til, som jeg sagde før, at faa en virkelig *trève douanière*, en virkelig Toldvaabenhvile, hvis vi virkelig var kommet saa vidt, at vi havde haft traktatmæssige Garantier for, at Tyskland ikke vilde forhøje sine Toldsatser, saa vilde der være opnaaet noget. Og naar man udviste saa megen Iver nede i Genève, saa var det dog vel — det maa man i det mindste haabe —, fordi man haabede og stoledede paa, at fik man en saadan Toldfred, saa bandt man i hvert Fald Tyskland, hvilket unægtelig vilde kunne have stor Betydning for Danmark. Men Tyskerne er, selv om de ratificerer, ikke Spor af bundet af denne Konvention, ja, hvad mere er, de har klart bebudet, at de vil gaa videre med Toldsatserne; det har Brüning, Rigskansleren, klart og tydeligt bebudet.

Naar man læser dette Forslag igennem, saa er det pudsigt at se Side 25, hvor der staar om Handelstraktatforhandlingernes „normale Formaal“, at det er at gøre „Nedsættelse af Tarifferne mulig“. Det er den Bemærkning, der knyttes til Protokollens Artikel 8. Altsaa, alle de høje kontraherende Parter, derunder Danmark, er enige om, at Handelstraktatforhandlingens *normale Hensigt* er at gøre Nedsættelser mulige, men her skal vi indgaa paa en Handels-traktat, som ikke opfylder denne normale Hensigt, som ingen som helst Udsigt aabner til, at et af vore allervigtigste Samhandelslande, paa en vis Maade det vigtigste, Tyskland, nedsætter sine Toldsatser, men som endog aabner Døren paa vid Gab for, at det kan iværksætte de af den tyske Regering bebudede Toldsatser.

Ja, naar det ikke er den normale Hensigt med en Toldtraktat, som her skal opfyldes, saa maa man i Sandhed sige, at denne Toldvaabenhviletraktat har et vist Skær af Abnormitet over sig — jeg synes, at